

M. W. SOMERSET MAUGHAM

Vila de pe colină

Traducere din limba engleză de
Ioana Văcărescu

POLIROM
2017

1

Vila se afla pe vârful unei coline. De pe terasa din fața ei se vedea o priveriște magnifică a Florenței ; în spate era o grădină veche, cu puține flori, însă cu arbori frumoși, garduri vii, alei cu iarbă și o peșteră artificială în care apa curgea în cascadă cu un sunet cristalin, ca dintr-un corn al abundenței. Casa fusese construită în secolul al XVI-lea de un nobil florentin, ai cărui urmași săraci au vândut-o unor englezi ; aceștia i-au închiriat-o pentru o vreme lui Mary Panton. În ciuda faptului că încăperile erau largi și înalte, casa nu era mare, iar ea se descurca de minune cu cei trei servitori lăsați de proprietari. Casa era sumar mobilată, cu piese de

mobilier elegante și vechi, și avea un aer anume ; și deși nu exista încălzire centrală, drept pentru care fusese îngrozitor de frig la sosirea ei, spre sfârșitul lunii martie, proprietarii, familia Leonard, instalaseră băi și casa era suficient de confortabilă pentru a se putea locui în ea. Acum era luna iunie și Mary își petrecea cea mai mare parte a zilelor, când se afla acasă, pe terasa de pe care se zăreau domurile și turnurile Florenței sau în grădina din spatele vilei.

În primele săptămâni ale șederii sale, Mary a petrecut mult timp admirînd atracțiile turistice ; și-a ocupat cîteva dimineți plăcute la Uffizi și la Bargello. A vizitat bisericile și s-a plimbat la întîmplare pe străzile vechi, însă acum mergea rareori pînă în Florența, numai atunci când ieșea să ia cina cu prietenii. Era mulțumită să-și petreacă timpul prin grădină și citind cărți, iar dacă voia să iasă, prefera să se urce în Fiatul ei și să exploreze ținutul

dimprejur. Nimic nu ar fi putut fi mai fermecător, cu inocența lui sofisticată, decît acel peisaj toscan. Cînd pomii erau înfloriți și cînd plopii înfrunzeau, într-o culoare proaspătă încadrată de verdele-gri al măslinilor, Mary își simțea sufletul așa de ușor, cum nu crezuse că avea să mai fie în stare vreodată. După moartea tragică a soțului său, cu un an în urmă, după lunile tulburi în care trebuise să fie în permanență disponibilă în cazul în care avocații, ce încercau să strîngă tot ce mai rămăsese din averea risipită a soțului ei, voiau să o vadă, acceptase cu bucurie invitația familiei Leonard de a locui în bătrîna casă pentru a-și putea odihni nervii și a hotărî ce avea să facă mai departe cu viața ei. După opt ani de trai extravagant și după o căsnicie nefericită, s-a trezit la treizeci de ani cu niște perle frumoase și un venit suficient de mare, dacă ar fi făcut economii, pentru a se întreține singură. Ei bine, situația era

mai bună decît părăsise la început, cînd avocații, cu figuri mohorîte, îi spusese că în urma plății datoriilor se temeau că nu avea să mai rămînă nimic. În acel moment, după ce locuise în Florența două luni și jumătate, simțea că ar fi putut întîmpina cu seninătate chiar și acea perspectivă. Cînd Mary a părăsit Anglia, avocatul, un vechi și bun prieten, i-a mîngîiat mîna.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, draga mea, i-a spus el, trebuie doar să-ți recapeți sănătatea și puterea. N-am să spun nimic despre frumusețea ta, pentru că pe ea nu o afectează nimic. Ești o femeie tînără și foarte frumoasă, iar eu nu mă îndoiesc că ai să te căsătorești din nou. Însă data viitoare nu te căsători din dragoste, este o greșeală; căsătorește-te pentru o poziție onorabilă și companie.

Mary a rîs. Avusese o experiență amară și la momentul respectiv nu intenționa să se mai expună vreodată riscurilor unei

cășnicii; era ciudat că acum contempla tocmai posibilitatea de a face exact ceea ce o sfătuisse bătrînul avocat priceput. Părea de fapt că avea să fie nevoită să ia o decizie chiar în acea după-amiază. Edgar Swift se afla chiar atunci pe drum spre vilă. Telefonase cu un sfert de oră înainte, anunțînd că trebuia să plece pe neașteptate la Cannes pentru a se întîlni cu lordul Seafair și că urma să plece imediat, dar că ținea neapărat să o vadă înainte de a porni. Lordul Seafair era secretarul de stat pentru India, iar această chemare urgentă nu putea însemna decît că lui Edgar avea să-i fie oferită distinsa poziție pe care și-o dorea. Sir Edgar Swift, Cavalier Comandor¹, se afla în Serviciul Indian Civil, așa cum fusese și tatăl lui

---

1. Una dintre cele trei clase de membri din cadrul Ordinului Stelei Indiei, fondat de regina Victoria în anul 1861. Această distincție nu a mai fost acordată de la independența Indiei, în anul 1947. (n.t.)

Mary, și avea o carieră distinsă. Fusesse timp de cinci ani guvernator al Provinciilor din Nord-Vest și, într-o perioadă de mari tulburări, a dat dovadă de o diplomatie precaută. Și-a încheiat mandatul cu reputația de a fi cel mai capabil om din India. A demonstrat că era un foarte bun administrator; deși ferm, era plin de tact, iar dacă era chibzuit, atunci era și generos, și moderat. Atît hindușii, cît și musulmanii îl plăceau și aveau încredere în el. Mary îl cunoștea de o viață întreagă. Cînd murise tatăl ei, încă de tînră, ea și mama sa s-au întors în Anglia, iar Edgar Swift, ori de cîte ori se întorcea acasă în permisie, își petrecea mare parte din timp cu ele. Cît a fost copilă, Edgar o ducea la spectacole de pantomimă sau la circ. Cît a fost adolescentă, mergea cu ea la filme sau la teatru; îi trimitea cadouri de ziua ei și de Crăciun. Cînd avea nouăsprezece ani, mama ei i-a spus :

— Nu aș petrece prea mult timp cu Edgar dacă aș fi în locul tău, scumpo. Nu știu dacă ți-ai dat seama, dar e îndrăgostit de tine.

Mary a rîs.

— E bătrîn.

— Are patruzeci și trei de ani, i-a răspuns mama ei cu acreală.

Însă el i-a dăruit niște smaralde indiene superbe cînd, doi ani mai tîrziu, ea s-a căsătorit cu Matthew Panton; cînd și-a dat seama că era nefericită în căsnicie, a fost nespus de bun. La finalul mandatului de guvernator s-a întors la Londra și, aflînd că Mary era în Florența, a călătorit pînă la ea pentru a-i face o scurtă vizită. Rămăsese acolo săptămîni în șir, iar ea ar fi trebuit să fie cu totul naivă ca să nu-și dea seama că aștepta momentul potrivit pentru a o cere în căsătorie. De cîtă vreme era îndrăgostit de ea? Dacă stătea să se gîndească la trecut, Mary credea că sentimentele lui

existau încă de cînd ea avea cincisprezece ani, cînd el se întorsese acasă în permisie și nu o mai găsise copilă, ci tînără domnișoară. Era chiar înduioșătoare acea fidelitate îndelungată. Și, bineînțeles, era o mare diferență între tînăra de nouăsprezece ani și bărbatul de patruzeci și trei de ani pe de o parte și, pe de altă parte, femeia de treizeci de ani și bărbatul de cincizeci și patru. Incompatibilitatea părea mai puțin gravă. Iar el nu mai era un funcționar civil necunoscut în India, ci un om important. Era absurdă presupunerea că guvernul s-ar fi putut lipsi de serviciile lui – era evident că avea să dețină funcții din ce în ce mai importante. Mama lui Mary murise și ea între timp, lăsînd-o fără nici o altă rudă; nu mai era nimeni la care să țină la fel de mult ca la Edgar.

— Tare aș vrea să mă pot hotărî, spuse Mary.

Edgar avea să sosească în scurtă vreme. Ea se întreba dacă ar fi trebuit să-l primească în salonul vilei, pomenit în ghidurile turistice datorită frescelor din perioada de început a operei lui Ghirlandaio, cu impunătoarea sa mobilă din perioada Renașterii și candelabre magnifice; însă era o cameră formală, somptuoasă, iar Mary simțea că salonul ar fi dat situației o solemnitate stingheră. Ar fi fost mai bine să-l aștepte pe terasă, unde îi plăcea să-și petreacă serile, bucurându-se de privilegiștea de care nu se sătura niciodată. Părea un pic mai lejer. Dacă el chiar avea s-o ceară în căsătorie, ei bine, ar fi mai simplu pentru amândoi ca totul să se petreacă în aer liber, la o ceașcă de ceai, în timp ce ea ronțăie un fursec. Decorul era cu adevărat romantic și deloc plictisitor. Împrejur erau portocali și jardiniere de marmură pline cu flori colorate. Terasa era protejată de o veche balustradă de piatră pe care se aflau, din loc în loc,